

בית המשפט העליון בשבתו כבית משפט לערעורים אזרחיים

ע"א 9246/20

לפני: כבוד השופט י' עמית
כבוד השופט א' שטיין
כבוד השופט ש' שוחט

המערערים: 1. Knockagh International Ltd.
2. פלוני

נגד

המשיב: פקיד שומה פתח תקווה

ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי מרכז-לוד בתיקי ע"מ 16201-10-17, ע"מ 67802-01-20, ע"מ 6474-10-17, ע"מ 6456-10-17, ע"מ 42216-03-16 וע"מ 42176-03-16 שניתן ביום 18.10.2020 על ידי כבוד השופט א' גורמן

תאריך הישיבה: י"ג באדר א התשפ"ב (14.02.2022)

בשם המערערים: עו"ד דוד זיילר, עו"ד אחו פרנק,
עו"ד עמראן זועבי, עו"ד דניאל באלנס

בשם המשיב: עו"ד חן אבידוב

פסק-דין

השופט י' עמית:

1. הערעור שלפנינו נסב על פסק דינו של בית המשפט המחוזי, שדחה מספר ערעורי מס שהוגשו על ידי המערערים.

לאחר שעיינו בחומר הרב שהניחו הצדדים על שולחננו, ובתום שמיעת טיעוני הצדדים, קיבלו המערערים את המלצתנו, וחזרו בהם מערעורם ככל שהוא נסב על חלקו הראשון של פסק דינו של בית המשפט המחוזי – קרי, דחיית טענתם של המערערים כי יש להכיר בהפסדי המערערת בסכום של כ-45 מליון ₪ ממכירת מניות חברת דיברסינט בשנים 2011-2013 (המערערת היא חברה משפחתית והמערער הוא הנישום המייצג).

משכך, הערעור בנושא זה נדחה, ואיננו נדרשים אפוא לסוגיה העקרונית אם ניתן "לייבא" לארץ הפסדים שנגרמו למערערת בחו"ל, בגין עסקאות שלא דווחו בארץ ולא שולם עליהן מס.

2. הסוגיה העיקרית שנותרה לדיון היא אופן סיווג הכנסתו של המערער מחברת X במהלך השנים 2012-2014, בסך של כ-18 מליון ₪.

המערער טען כי יש להכיר בהכנסה זו כרווח הון, ולחילופין, כדיבידנד, בעוד שבית משפט קמא קיבל את עמדת המשיב ולפיה יש להתייחס להכנסה זו כהכנסה פירוטית לפי סעיפים 2(1) או 2(2) או 2(10) לפקודת מס הכנסה [נוסח חדש] (להלן: הפקודה), ורק לחילופין, כדיבידנד לפי סעיף 2(4) לפקודה.

בנוסף, נטען על ידי המערערים, כי שגה בית משפט קמא בכך שלא התערב בקנס הגרעון שהושת על ידי המשיב על המערערים.

3. נאמר בקצרה כי לא מצאנו להתערב בפסק דינו של בית המשפט המחוזי, ואנו מאמצים אותו מכוח סמכותנו לפי תקנה 460(ב) לתקנות סדר הדין האזרחי, התשמ"ד-1984, כך שדין הערעור להידחות גם בנושאים אלה.

למעלה מן הצורך, מצאנו לנכון להעיר את ההערות הבאות.

4. עיינו בתכתובת שהתנהלה בין המערער לבין חברה X, תכתובת שממנה עולה לכאורה כי המדובר במכירת מניותיו של המערער בחברה, בדרך של רכישה עצמית של המניות על ידי החברה.

ברם, בהינתן שלאורך השנים בחר המערער לדווח על הכנסותיו מהחברה כדיבידנד; בהינתן כי נטל השכנוע בערעורים על שומת מס מוטל ככלל על כתפי הנישום; בהינתן ברירת המחדל בסעיף 89(ג) לפקודה; בהינתן הנטל המוטל על הנישום להראות כי המדובר בהכנסה הונית ולא הכנסה פירוטית (ע"א 5369/18 כץ נ' פקיד שומה פתח תקוה, פסקה 33 והאסמכתאות שם (25.6.2021)); בהינתן הנטל על הנישום להוכיח סיווג ההכנסה כפסיבית (השוו לע"א 7204/15 פקיד שומה תל אביב 4 נ' לשם, בפסקה 56 (2.1.2018)); ובעיקר, בהינתן הערפל הכללי האופף את החברה ואת פעילותה – והכל כמתואר בהרחבה בפסקאות 107-140 לפסק דינו של בית משפט קמא – בהינתן כל אלה, לא מצאנו להתערב גם בנושא זה.

5. אשר לערפל העובדתי שעמד בפני פקיד השומה ובית משפט קמא, אסתפק בהפניה לאמור בפסקה 132 לפסק הדין:

”יוצא אפוא כי המערער לא יודע היכן ברחבי העולם פועלת חברת X, הוא מעולם לא ביקש לראות את דוחותיה הכספיים (אשר לדבריו, ספק אם הם כלל קיימים) או כל מסמך אחר המלמד על מצבה הכלכלי – וכל זאת ביחס לחברה שהמערער טוען כי מניותיה נרכשו ממנו על בסיס הערכת שווי של כ- 75 מיליון דולר וכי לדעת שני שותפיו, שוויה הנכון נע בין 100 ל- 200 מיליון דולר. מדובר בגרסה מתמיהה, אשר לא בקלות ניתן לתת בה אמון”.

בדיון בפנינו, באי כוח המערערים אישרו בחצי פה, כי התנהלותם של המערערים אל מול פקיד השומה לא הייתה מיטבית. דומה שעל כך לא יכולה להיות מחלוקת. המערערים עתרו להבאת ראיה נוספת, אך לא הייתה מניעה להציג ראיה זו בפני פקיד השומה ובפני בית משפט קמא.

6. בית משפט קמא עמד בפסק דינו על התמיהות הנוגעות ליחסי המערער עם חברה X, אך דומה כי הדבר נובע מהמידע ומהראיות שהמערערים לא השכילו להביא בפני פקיד השומה ובפני בית המשפט. כך, לדוגמה, הגם שבית המשפט דחה את טענת פקיד השומה כי העד מטעמם של המערערים הוא ”שחקן”, הרי שעדותו של אותו עד לקחה בחסר, כדי כך, שבית המשפט התבטא כי ”כלל לא הוכח כי קיים קשר אמיתי בין Y לבין חברת X” (שם, פסקה 136). ובכלל, כפי שציינ בית משפט קמא, אי המצאת המסמכים והראיות כנדרש היא ש”פוגעת באפשרות לתת אמון בדברים”.

כשלעצמי, אני סבור שניתן להבין את הזהירות הרבה שבה נקט המערער בכל הנוגע לחשיפת פעילותה של חברה X ובעלי מניותיה (כפי שעולה, בין היתר, מהסכם המייסדים). אך לא אלמן ישראל, ויש כלים למנוע פומביות וחשיפה של הדברים (כמו דיון בדלתיים סגורות כמקובל בערעורי מס – סעיף 154(ג) לפקודה). עמד על כך בית משפט קמא בפסק דינו: ”המשיב חייב לשמור על סודיות מידע הנמסר לו, והוא אף אמון על טיפול בתיקים רגישים רבים. אין לקבל מצב בו מכוח טענת סודיות מסתורית (ובלתי מוכחת), יהיה פטור נישום ממסירת מידע בסיסי להוכחת אמיתות טענותיו” (שם, פסקה 133). ואכן, בהמשך הדרך, הסכים המערער, לדוגמה, שלא להשחיר את שמות הצדדים האחרים בהסכם המייסדים.

איני מוציא מכלל אפשרות כי ככל שבעתיד ישכילו המערערים להאיר את עיניו של פקיד השומה בראיות נוספות, בהתדיינות ביניהם לגבי שנות מס אחרות, יחול שינוי בממצאי העובדה והמהימנות כפי שנקבעו בפסק דינו של בית משפט קמא.

7. אשר לקנס הגרעון, בית משפט קמא הותיר את קנס הגרעון בסך של 15% לגבי שנת 2014, ואף זאת בשל אי העברת נתונים אשר יאפשרו עריכת הליכי שומה כדבעי. גם במסקנה זו לא מצאנו עילה להתערבותנו.

8. סוף דבר שהערעור נדחה על כל חלקיו.

משקיבלו המערערים את המלצתנו לעניין קיזוז ההפסדים, יחוייבו המערערים בהוצאות על הצד המתון, בסך 15,000 ₪.

ניתן היום, י"ג באדר א' התשפ"ב (14.2.2022).

שׁוֹפֵט

שׁוֹפֵט

שׁוֹפֵט